

58 משנתינו מבארת מזה הדין בקרבן תודה אם פיגול רק בקרבן או רק
59 בלחם: התורה שנעשתה פיגול, מפגלת את הלחם – גורמת פיגול
60 אף ללחם הבא עמה, ואילו הלחם שנעשה פיגול, אינו מפגל את
61 התורה. ביצד, שחט את התורה על מנת לאכול מפנה למחר
62 שהוא אחר זמן אכילתה, היא והלחם מפוגליו, שהלחם נגדר אחרת
63 ונעשה אף הוא פיגול. אבל שחט את התורה על מנת לאכול מן
64 הלחם למחר שהוא אחר זמן אכילתו, רק הלחם מפוגל, והתורה
65 אינה מפוגלת, שהיא אינה נגדרת אחרי הלחם, והאוכלו אינו חייב
66 כרת כדן האוכל פיגול.
67 המשנה מוסיפה לבאר דין זה גם בכבשי עצרת: הכבשים – שני כבשי
68 עצרת, שנעשו פיגול, מפגליו את הלחם – גורמים פיגול אף לשתי
69 הלחם הבאים עמם, ואילו הלחם – שתי הלחם שנעשה פיגול, אינו
70 מפגל את הכבשים. ביצד, השוחט את הכבשים על מנת לאכול
71 מהן למחר שהוא אחר זמן אכילתו, הם והלחם מפוגליו, שהלחם
72 נגדר אחרת ונעשה אף הוא פיגול. אבל אם שחט את הכבשים על
73 מנת לאכול את הלחם למחר שהוא לאחר זמן אכילתו, רק הלחם
74 מפוגל, והכבשים אינם מפוגליו.

גמרא

75 הגמרא מבררת מהו טעם הדין שאם פיגול בתורה, היא והלחם
76 מפוגלים. שואלת הגמרא: מאי טעמא – מהו טעם הדין שהתורה
77 מפגלת את הלחם, אילימא – אם נאמר שהטעם משום דרב כהנא
78 – ממה שדרש רב כהנא, דאמר רב כהנא, מניין ללחמי תודה
79 שנקראו גם 'תודה' סתם, שנאמר (ויקרא יב) 'אם על תודה יקריבנו
80 והקריב על זבח התודה חלות מצות בלול בשמן'. היה הכתוב
81 צריך לכתוב 'הקריב חלות על זבח התודה', ושינה וכתב 'הקריב על
82 זבח התודה חלות', משמע שבמילים 'התודה חלות' בא ללמדנו
83 שהחלות נקראות בשם 'תודה'. ומטעם זה כשפיגול את התודה גם
84 הלחם מפוגל, כיון שאף הוא נקרא תודה ונכלל במחשבתו. מקשה
85 הגמרא: אי הכי, איפכא נמי – צריך להיות גם הדין, שכשיפיגול
86 בחלות אף התודה תהיה פיגול, כיון שהחלות נקראות תודה,
87 ובמשנה שנינו שכשיפיגול בחלות לא נתפגלה התודה. מותרת
88 הגמרא: הא לא קשיא – זה אינו קשה, כי רק הלחם איקרי – ויקרא
89 תודה, אבל התורה לא איקרי – אינה נקראת לחם, ולכן רק כשפיגול
90 בתורה נכלל הלחם בזה, אולם כשפיגול בלחם אין התורה נכללת
91 בזה.
92 הגמרא מוכיחה ממשנתינו שאין הטעם משום שהלחם נקרא תודה.
93 מקשה הגמרא: אכן ניתן לומר שהתורה מפגלת את הלחם מטעם זה,
94 אלא הא דקתני – אולם במה שנינו בסיפא, הכבשים מפגליו את
95 הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשים, בזה אין לברר, כי הרי
96 לחם היבא אשבחון דאיקרי כבשים – היכן מצאנו שהלחם נקרא
97 כבשים, ובהכרח שאין הלחם מפוגל משום שהוא נקרא כבשים, ואם
98 כן אף בתורה אין הטעם מחמת שהחלות נקראות תודה.
99 הגמרא מבארת באופן אחר: אלא (לאו) היינו טעמא – אלא ודאי
100 זהו הטעם, משום שלחם גלל תודה – הלחם נגדר אחר התורה שהוא
101 טפל לה, וכשפיגול בעיקר הקרבן חל הפיגול גם על הלחם שהוא טפל
102 ונמשך אחריו, ואין תודה גלל דלחם – התודה אינה נגדרת אחר
103 הלחם, שהיא העיקר, ולכן אינה מתפגלת כשפיגול בלחם. וכן בכבשי
104 עצרת, אם פיגול בהם חל הפיגול גם על שתי הלחם, משום שלחם
105 גלל דכבשים – הלחם נגדר אחר הכבשים שהוא טפל להם, ואין
106 כבשים גלל דלחם – אין הם נגדרים אחר הלחם שאין הם טפלים לו,
107 והפיגול שבלחם אינו מפגל את הכבשים.
108 הגמרא מבארת מדוע היה צריך לכפול דין זה בתודה ובכבשים:
109 וצריכי – גם תודה וגם כבשים, הוצרכו לשנות בהם דין זה, דאי
110 אשמעינן תודה – שאם היה התנא מלמדנו את הדין רק בתודה, היה
111 מקום לומר, ה"מ הוא דכי מפגל בלחם לא מפגל תודה – רק שם
112 כשפיגול בלחם אין התורה מתפגלת, משום דלא הווקעו זה לזה
113

1 רבנן קברי שהציון מרצה גם על אכילות, ומחמתו הוריקה
2 וההקטרה כשרים, ומתירים את החלק הטהור, ולכן 'הטהור בטהרתו'
3 ונאכל לכהנים, ורבי יהודה כבר שאין הציון מרצה על האכילות,
4 וכיון שנטמא חלק מהקרבן אין הוריקה וההקטרה כשירות, ואף
5 החלק הטהור לא הותר, ויוצא הכל לבית השריפה.
6 רב הונא בריה דרב נתן מקשה על דברי רב פפא: אמר ליה רב הונא
7 בריה דרב נתן לרב פפא, היאך ניתן לומר שנחלקו אם ציץ מרצה
8 על האוכלין, והא עולין – העולים על המזבח, כדם קרבן וקומץ
9 מנחה, שהכל מודים בהציון מרצה על העולין שנטמאו והקרבנם
10 כשירה, ופליגי – וגם בהם נחלקו רבי יהודה ורבנן, דתנא בברייתא,
11 נטמא אחד מן הכולין של לבונה, המתירים בהקטרתם את לחם
12 הפנים לאכילת הכהנים, רבי יהודה אומר, שניהם יעשו יחד
13 בטומאה, אף שבכך נטמא את הכולין הטהור, לפי שאין קרבן ציבור
14 חלוק, וכיון שהכולין נטמא נעשה בטומאה, שהותרה בציבור, אף
15 השני יכול להעשות בטומאה. והכבשים אומרים, הטמא קרב
16 בטומאתו, והטהור בטהרתו ואסור לטמאותו. ומכאן קשה על רב
17 פפא, שאם סברת רבי יהודה מחמת שאין הציץ מרצה על האכילות
18 ואין הוריקה כשירה, אם כן בבזיכין שהקטרתם כשירה כי הציץ
19 מרצה על העולים, היה רבי יהודה צריך להודות שאסור לטמא את
20 הטהור, ומוכח שאף אם הציץ מרצה סבר שאין קרבן ציבור חלוק.
21 הגמרא מביאה קושיא נוספת על דברי רב פפא: ועוד אמר רב אשי,
22 תא שמע רביה קוביא בברייתא (פסחים ב), רבי יהודה אומר אפילו
23 שבת אחד טמא ביום הקרבת קרבן פסח, וכל השבטים שהורין,
24 יעשו כל השבטים את הפסח בטומאה, לפי שאין קרבנות ציבור
25 חלוק, וכיון שגם שבת אחד נקרא 'קהל' ומותר לו להקריב בטומאה,
26 שטומאה הותרה בציבור, ממילא הותרו כל הפסחים של אותו יום
27 להיקרב בטומאה. ומקשה רב אשי: והכא בטומאת השבת, מאי הציון
28 מרצה איכא – איזה ריזיו ציץ יש, והרי הציץ מרצה על טומאה
29 שבקרבנות ולא על טומאה שנטמאו המקריבים, ובהכרח שכאן אין
30 טעמו של רבי יהודה משום שהציץ מרצה, ואם כן מניין שבמשנתינו
31 זהו טעמו.
32 הגמרא מביאה קושיא נוספת על דברי רב פפא: ועוד, האמר רבינא,
33 תא שמע רביה ממשנתינו, נטמאת אחת מן החלות של שתי הלחם,
34 או אחת מן הקדרין של לחם הפנים, רבי יהודה אומר, שניהם –
35 הטמאה והטהורה יצאו לבית השריפה, לפי שאין קרבן ציבור
36 חלוק ואי אפשר שיהיה חלק ממנו כשר וחלק פסול, והכבשים
37 אומרים, הטמא בלבד נפסל בטומאתו ויוצא לבית השריפה,
38 והטהור אינו נפסל אלא יאכל בטהרה לכהנים. ומדייק רבינא: ואם
39 איתא – ואם כדברי רב פפא שטעמו של רבי יהודה הוא שאין הציץ
40 מרצה על אכילות, לא היה לו לומר 'לפי שאין קרבן ציבור חלוק',
41 אלא 'לפי שאין הציון מרצה על אכילות' מיבעי ליה – טעם זה היה
42 צריך לומר, ומבואר שאין טעמו כדברי רב פפא, אלא כפי שפירש
43 'שאר קרבן ציבור חלוק'.
44 הגמרא חוזרת בה מדברי רב פפא, ומבארת באופן שונה: אלא טעמו
45 של רבי יהודה הוא כפי שאמר רבי יוחנן, תלמוד ערוך הוא כפי
46 של רבי יהודה, היינו שלמד כן מרבותי, שאין קרבן ציבור חלוק,
47 ואם נפסל בחלוק, חל הפסול בכלו, ולכן סבר ששניהם יוצאים לבית
48 השריפה, שהכל פסול, אבל חכמים חולקים על כלל זה ולכן סברו
49 שהטהור אינו נפסל אלא כשר ונאכל לכהנים.
50
51 קרבן תודה מובא בנדר או נדבה כהודאה על נס, ועשייתו כקרבן
52 שלמים, אלא שנוסף בו הבאת ארבעים חלות, כמבואר בפסוק (ויקרא
53 ז) 'הקריב על זבח התודה חלות' וגו'. וכן היו מביאים בעצרת שני
54 כבשים לקרבן שלמים יחד עם שתי הלחם, כמבואר בפסוק (שם כג טז-טז)
55 'מושבתיכם תביאו לחם תנופה, שתיים שני עשרנים וגו', והקרבנותם
56 על הלחם וגו' ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים'. העיקר בקרבנות
57 אלו הם העולים על המזבח, והלחם טפל להם.

משנה

משנה

משנה זו עוסקת בדין פיגול בחלק מהקרבן, אם כל הקרבן נתפגל. ומביאה המשנה שתי קרבנות שבכל אחד מהם יש שני חלקים. הראשון, קרבן מנחת ביכורים, והוא שתי הלחם הבא בעצרת, מתבואה חדשה של השנה. ועמם מקריב שני כבשים לקרבן שלמים, ומניפם הכהן ביחוד. והקרבת כבשים אלו מתירה ומקדשת את שתי הלחם, לאכילת הכהנים. והשני הוא קרבן לחם הפנים, הבא בכל שבת, שמניח על השולחן שתי מערכות של לחם, ובכל מערכה שש חלות, ועל כל מערכה מניח גם כלי ובו קומץ לבונה. ולשבת הבאה, מקטיר הלבונה על המזבח הפנימי, ולאחר מכן מתחלקות החלות לכהנים.

שָׁחַט שְׁנֵי כִבְשִׁים שהם קרבן שלמים של עצרת, הבאים ומונפים ביחוד עם שתי הלחם, והם מקדשים ומתירים את שתי הלחם לכהנים. ובשעת שחיטתם היתה דעתו לֹאכֹּל אֶחָת מִן הַחֲלוֹת – משתי הלחם של עצרת, לְמַחֵר, לאחר זמן אכילתו, שזמן אכילת החלות הוא רק ביום עצרת, ולמחר חוץ לזמנו הוא. וכן אם הִקְטִיר שְׁנֵי כִזְבִּיבִים – שתי הכפות שמונחות בהם הלבונה על שולחן של לחם הפנים, ובשעת הקטרתם היתה דעתו לֹאכֹּל אֶחָד מִן הַתְּדָרִים של לחם הפנים, לְמַחֵר, לאחר זמן אכילתו, שזמן אכילת לחם הפנים הוא רק ביום השבת, ולמחר חוץ לזמנו הוא. רַבִּי יוֹסֵי אֹמְרִי, אוֹתוֹ הַחֲתוּלָה משתי הלחם, וְאוֹתוֹ הַתְּדָר מִלֶּחֶם הַפְּנִים, שְׁחִישָׁב עָלָיו, פִּיגוּל הוּא, וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת. וְהַשְּׁנֵי שֶׁלֹּא חִישַׁב עָלָיו לֹאכֹּלוֹ חוּץ לְזִמְנוֹ, אינו פיגול אלא רק פְּסוּל הוּא וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. וְהַכְּמִים אֹמְרִים, זֶה וְזֶה פִּיגוּל, וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת.

גמרא

הגמרא מבררת את טעמו של רבי יוסי שאין הפיגול חל אלא רק בדבר שחשב עליו מחשבת פיגול: אָמַר רַב הוֹנָא, אֹמְרִי הִיָּה רַבִּי יוֹסֵי, גַּם אִם פִּיגֵל בְּרִדָּה שֶׁל יוֹמֵן, כְּלוּמַר, שְׁחִישַׁב בְּשַׁעַת עֲבוּדַת הַקֶּרֶבֶן עַל רִגְלוֹ יִמִּין לֹאכֹּלוֹ חוּץ לְזִמְנוֹ, לֹא נִתְפַּגֵּל רִדָּה שֶׁל שְׂמַאל, וְהֵאוּכְלוּ אִינוֹ חַיִּיב כֶּרֶת. מְבַרֵּר רַב הוֹנָא: מֵאֵי טַעְמָא, וְהִירִי

כיון שנתפגל חלק מהקרבן, כל הקרבן כולו פיגול הוא. מבאר רב הונא: אִיבְעִית אִימָא כְּבָרָא, וְאִיבְעִית אִימָא קְרָא. אִיבְעִית אִימָא כְּבָרָא, שְׁלֹא יִתְכֵן שְׁתֵּהּא עֲרִיפָא מִחֻשְׁבָּה שֶׁל פִּיגוּל, מִפְּעֻשָׁה הַטּוֹמְאָה, שְׁאִילוֹ אִיטְמִי חַד אֲכָר – אבר אחד, לאחר שהופרש משאר כל הבשר, מִי אִיטְמִי לִיה בּוֹלִיָּה, וְדֵאֵי שְׁאִין הִדְרַב כֵּן, וְרַק בְּמָה שֶׁנַּעֲשָׂה בּוֹ מַעֲשֵׂה הַטּוֹמְאָה טִמָּא, וכמו כן במחשבת פיגול, אין מתפגל אלא האבר שחשב עליו. וְאִיבְעִית אִימָא קְרָא, שְׁנֵאמַר בְּפִסּוּק לַעֲנִין קֶרֶבֶן שֶׁחֲשַׁבו עָלָיו מַחֲשַׁבַּת פִּיגוּל (ויקרא ז יח) וְהַנְּפִשׁ הָאוֹכֵלֶת מִמֶּנּוּ עֲזִינָה תִשָּׂא. וְיֵשׁ לְלִמּוּד מִזֶּה, שֶׁרַק הָאוֹכֵל מִמֶּנּוּ מִתְחַיֵּב כֶּרֶת, וְלֹא הָאוֹכֵל מִחֻבְרֵיו.

הגמרא מקשה על דברי רב הונא שאמר שלדעת רבי יוסי פיגול בירך של ימין לא נתפגלה ירך של שמאל. מקשה הגמרא: אִיִּתְיָבִיה רַב נְחֵמָן לְרַב הוֹנָא, שְׁנִינוּ בְּרִייתָא לַעֲנִין שְׁנֵי כְּבָשִׁי עֲצֵרַת וְשְׁתֵּי הַלֶּחֶם (וְהַכְּמִים אֹמְרִים) לְעוֹלָם אֵין בּוֹ – בשתי הלחם כֶּרֶת על אכילתם, כשחשב עליהם מחשבת פיגול, אלא עַד שִׁפְגַּל – שיחשוב מחשבת פיגול (ולאכול חוץ לזמנו) בְּשִׁתְיָהוּ כְּבִזְיָת – לאכול כוית משתיים יחד, חוץ לזמנו, ואז שתי הלחם מתפגלים וחיבים עליהם כרת.

מדייקת הגמרא: בְּשִׁתְיָהוּ אֵין – רק אם חישב מחשבת פיגול על שתי הלחם, הוא ששתיים פיגול, אבל אם לא חשב אלא פְּאֶחֶת מֵהֶן, לֹא נתפגלה השניה. מְבַרֵּר רַב נְחֵמָן: מְנֵי – כדעת מי מהתנאים סוברת ברייתא זו, אִילִימָא כְּרַבְנֵן שְׁבַמְשַׁנְתִּינוּ, אֵין זֶה יִתְכֵן, שְׁהִי לְדַעְתָּם אֲפִילוֹ אִם לֹא חִישַׁב אֵלֶּא בְּאַחַת מֵהֶן, נְמִי – השניה גם כן פיגול היא, ובברייתא משמע שרק אם חישב בשתיים הוא שנתפגלו שתיים. אֵלֶּא פְּשִׁטָּא שְׁבְרִיתָא זֶה דַּעַת רַבִּי יוֹסֵי הִיא, וְאִם כֵּן, מוֹכִיחַ רַב נְחֵמָן שֶׁלֹּא כֶּרֶב הוֹנָא, לְפִי שְׁאֵי אֶמְרַת בְּשִׁלְמָא חַד גּוֹפָא הוּא – שאם נאמר שירך ימין ושמאל גוף אחד הם, וכאשר פיגול באחד, ממילא נתפגל השני, ומשום שזבח אחד הם, מובנים היו דברי הברייתא לענין שתי חלות שאף אם אמנם שתי גופים הם, מכל מקום כאשר חישב לאכול כוית משתיהן יחד מִשּׁוּם הֵבִי מְצַטְרֵף לְהִיּוֹת כְּגוֹף אֶחָד, וְהִירִי זֶה כְּחִישַׁב עַל כוֹיֵת שְׁלִימָה, וּמִתְפַּגְּלִים שְׁנֵיהֶם, שְׁמוּעִילָה מַחֲשַׁבְתּוֹ לְצַרְפָּם לְהִיּוֹת כְּגוֹף אֶחָד,

בְּתַנּוּפָה – שאין עושים תנופה לתורה יחד עם הלחם, ואם כן שמא רק בתודה אין הלחם מפגל את התורה שהרי אף אינם מונפים יחד, אֲבָל כְּבָשִׁים דְּהוֹזְקוּן זֶה לְזֶה בְּתַנּוּפָה – שהנפתם היא יחד עם שתי הלחם, אִימָא – שמא תאמר, כִּי מִפְּגַל בְּלֶחֶם לִיפְגַּלִי נְמִי כְּבָשִׁים, שאף שהכבשים הם העיקר, מכל מקום כיון שהם זקוקים ללחם בהנפתם שמא יפיגל בלחם אף הם נתפגלו. וכן להיפך, אם היה התנא שונה רק בכבשים, היה מקום לומר שרק בהם אם פיגל בכבשים נתפגל גם הלחם, כיון שהזקוק להיות מונפים יחד, אבל בתודה שאין בה תנופה יחד עם הלחם שמא אם פיגול בתודה אין הלחם מפוגל, צְרִיכָא – לכך הוצרכה המשנה להשמיענו בשניהם דין זה.

הגמרא מביאה ספיקו של רבי אלעזר, אם יכולים התורה והלחם להצטרף לשיעור פיגול: בְּעָא מִינֵיהּ –שאלו] רַבִּי אֶלְעָזָר מְרַב, הַשּׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹרָה עַל מִנַּת לֹאכֹּלוֹ כְּזֵית אֶחָד מִמֶּנָּה וּמִלְחָמָה, כְּחֵץ זֵית מִזֶּה וְכְחֵץ זֵית מִזֶּה, לְמַחֵר, שְׁהוּא לְאַחַר זִמְן אֲכִילְתָּם, מָהוּ, וּמְפָרֵשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר אֵין שְׁאֵרָא: לְאִיפְגוּלִי תוֹרָה לֹא מִיבְעִיא לִי – לגבי התורה, פשוט לי שאין היא פיגול, וְהִרְאִיה לְזֶה, הַשְּׂמָא – מאור ששנינו שכאשר הכוית שפיגל בו היה בּוֹלוֹ מְלַחְמָה, שִׁמְחַשְׁבָּתוּ מַחֲשַׁבָה גְמוּרָה כְּכוֹיֵת שֶׁלֶם מִהֶלֶחֶם בְּלֹא צִירוּפִים, לֹא מִיפְגַּלִי – אין מתפגלת התורה, שהלחם אינו מפגל את התורה, אם כן כשחשב על כוית אחד מִמֶּנָּה וּמִלְחָמָה, שאין כאן כוית מן הלחם אלא רק בצירוף עם התורה, מִיבְעִיא – וכי צריך לומר שאין הלחם מפגל את התורה,

הרי אין בו אפילו שיעור שלם. כִּי קָא מִיבְעִיא לִי – הדבר שנסתפקתי בו הוא, לְאִיפְגוּלִי לְחֶם – האם הלחם נעשה פיגול, מִי מְצַטְרֵף הַתּוֹרָה לְאִיפְגוּלִי לְלֶחֶם – האם מצטרף חצי הזית של התורה לחצי זית של הלחם, כיון שהתורה מפגלת את הלחם, ויהיה הלחם פיגול, או לֹא, שאין הם מצטרפים כיון שהם שני מינים, ואין הלחם מתפגל, ואין התורה מפגלת את הלחם אלא אם כן יש לה שיעור בפני עצמה. אָמַר לִיה רַב לְרַבִּי אֶלְעָזָר, אֵף בְּזוֹ – אף באופן זה הדין שזה למה ששנינו במשנתנו, שְׁהֶלְחֶם מְפוּגֵל כִּיּוֹן שֶׁהַתּוֹרָה מִפְּגַלְתָּ אֶת הַלֶּחֶם, ולפיכך מצטרפת אל הלחם לכוית שלם וחל הפיגול על הלחם, וְהַתּוֹרָה אֵינָה מְפוּגֵלְתָּ כִּיּוֹן שֶׁהֶלֶחֶם אֵינוֹ מִפְּגַל אֶת הַתּוֹרָה וְעַל כֵּן אֵינוֹ מַצְטָרֵף אֶל הַחֵץ כוֹיֵת שֶׁל הַתּוֹרָה וּמִמִּילָא אֵין בָּהּ פִּיגוּל.

הגמרא מקשה על דברי רב: וְאִמָּא – מדוע אמר רב שהלחם מפוגל, לִימָא קַל וְחֹמֵר – והרי קל וחומר הוא שאין הוא מפוגל, וְמָה (תוֹרָה) הַמְּפַגֵּל, אֵין מְתַפְּגֵל – החצי זית של התורה, שלדברי רב הוא מסייע לפגל את הלחם, הוא עצמו אינו מתפגל כפי שאמר רב – שהתורה אינה מפוגלת, הֵבֵא לְפַגֵּל וְלֹא פִיגֵל, אֵינוֹ דִּין שְׁלֹא יִתְפַּגֵּל – החצי זית של הלחם שהוא קל ממנו, שהרי בא להצטרף לפגל גם את התורה, ולא פיגול בה, כפי שאמר רב שהתורה אינה מפוגלת, על אחת כמה וכמה שהוא עצמו אינו מפוגל. הגמרא מוכיחה שאין לומר קל וחומר כזה. מקשה הגמרא: וְיָמִי אֶמְרִינֵן קַל וְחֹמֵר כִּי הֵאֵי גְוֹנָא – וכי אומרים קל וחומר כזה, וְהִתְיָא בְּרִייתָא, מַעֲשֵׂה בְּאַחַד

58 מותרים, וְאִמָּאֵי – ומדוע אסרו, לִימָא קַל וְחֻמְרָא הוּא, מָה הָאֻסְרָא
 59 אֵינּוּ נֹאכְרִי – הגפנים האוסרים את הזרעים, הם עצמם לא נאסרו,
 60 הֵבֵא לְאֻסְרוֹ וְלֹא אֶסְרֵהוּ – זרעים הקלים מהם, שלא אסרו את הגפנים,
 61 אֵינּוּ דִין שְׁלֵא וְיִתְאַסְרֵהוּ – כל שכן שלא יאסרו. ומוכח שלא חששו
 62 חכמים לקל וחומר זה, ואף על רב לא יקשה מחמת הקל וחומר.
 63 הגמרא דוחה שאין להוכיח מברייתא זו. מקשה הגמרא: הֵבֵי הִשְׁתָּא
 64 – וכי משם אתה מוכיח כן, והרי הָתָם – בכלאי הכרם, דווקא קִנְבֹּס
 65 וְלוֹף אֶסְרֵה תוֹרְהָ, אבל הברייתא מדברת בשָׂאָר זְרָעִים, שְׂמִדְרָבְנָן
 66 הוּא דְאֶסְרֵהוּ, ובאיסור דרבנן סברא היא, דְהָאֵי דְעֵבֵד אִיפּוּרָא – זה
 67 שעשה איסור זרע בכרם, קִנְסוּתָה רַבְּנָן ואסרו את זרעיו, אֲבָל דְלֹא
 68 עֵבֵד אִיפּוּרָא – בעל הכרם שלא עשה איסור, לֹא קִנְסוּתָה רַבְּנָן, ולא
 69 אסרו את גפניו מחמת מעשי בעל הזרעים, וכיון שיש טעם לקנוס
 70 באופן זה, לא שייך קל וחומר. אֲבָל הֵבֵא לִגְבֵי הַשּׁוּחַט אֶת הַכֶּבֶשִׁים
 71 לאכול מהם ומלחמם למחר, שהאיסור מהתורה, קִשָּׁה לִימָא קַל
 72 וְחֻמְרָא, מה הכבשים המפגלים, אינם מפגלים, הלחם שבא לפגל
 73 ולא פיגל כל שכן שלא יתפגל.
 74 הגמרא מבארת שהלשונות נחלקו לגבי המפגל בתודה ובלחמה: מֵאֵן
 75 דְמִתְּנִי לָהּ אֶתְוֹרָה – השונה שמועה זו לגבי תודה, כֵּל שְׂכָן שֵׁנָה
 76 דִין זה אֶכְבְּשִׁים, וּמֵאֵן דְמִתְּנִי לָהּ אֶכְבְּשִׁים – אבל השונה שמועה
 77 זו לגבי הכבשים, סובר שֶׁכְּבָשִׁים הוּא דְהוֹקְקוּן זֶה לָזֶה לְתַנּוּפָה –
 78 דווקא בכבשים שהוצרכו להיות מונפים עם הלחם, מצטרפים ללחם
 79 לפגל בו, שלגבי זה הם כמין אחד, אֲבָל תוֹרְהָ דְלֹא הוֹקְקָה זֶה לָזֶה
 80 בְּתַנּוּפָה – שאין בה תנופה עם הלחם, לֹא – לא היה בזה ספק, ופשוט
 81 שאין התודה מצטרפת עם הלחם, ואף הלחם אינו מפוגל.
 82 רבי אבא זוטי שנה שמועה זו לגבי דין אחר: רַבִּי אֲבָא זוּטִי בְּעֵי לָהּ
 83 הֵבֵי – שנה כך.
 84 בְּעָא מִינֵיהּ (ו-שאל) רַבִּי אֲלֵעָזָר מַרְבֵּי, הַשּׁוּחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ, היינו
 85 אחד משני כבשי עצרת, על מנת לְאָכֹל בְּיַת מְחִבְרֵי לְמַחֵר –
 86 לאחר זמנו, מָהוּ, שכיון שלא פירש, יש להסתפק האם מחשבתו על
 87 'חִבְרֵי', כֶּבֶשׂ מִשְׁמַע – משמעות דבריו על הכבש השני, וְלֹא מִפְּגֵל
 88 כלום, כמבואר להלן במשנה (טו) שאם חשב מחשבת פיגול על הכבש
 89 השני, שניהם כשרים, או דְלָמָא – שמא 'חִבְרֵי' לָחֵם מִשְׁמַע – על
 90 הלחם המובא יחד עם הכבש, וּמִפְּגֵל לִיָּהּ – ופיגול את הלחם,
 91 כמבואר במשנתנו (לעיל ע"ג) שהכבשים מפגלים את הלחם.
 92 אָמַר לִיָּהּ רַב לְרַבִּי אֲלֵעָזָר, תְּנִיתוּהוּ – שנינו זאת כבר במשנה (להלן
 93 טז) שְׁחַט אַחַד מִן הַכֶּבֶשִׁים עַל מַנְת לְאָכֹל מִמֶּנּוּ לְמַחֵר – לאחר
 94 זמנו, הכבש שחשב עליו הוא בלבד פִּיגוּל, וְחִבְרֵי – הכבש השני,
 95 כֶּשֶׂר. חשב בשחיתת אחד מן הכבשים לְאָכֹל מְחִבְרֵי לְמַחֵר,
 96 שְׁנֵיהֶם כֶּשֶׂרִים. אֲלָמָא – מסוף דברי המשנה מוכח, ש'חִבְרֵי' כֶּבֶשׂ
 97 מִשְׁמַע, כי אם משמע על הלחם, הרי הדין שהלחם מפוגל, וכיון
 98 ששנינו שניהם כשרים, מוכח ש'חִבְרֵי' היינו הכבש השני.
 99 הגמרא דוחה את הוכחת רב: דְלָמָא – שמא מדובר דְפָרְשֵׁי וְאָמַר
 100 'חִבְרֵי' כֶּבֶשׂ, ולא חשש התנא להאריך ולפרש כל דבריו, אבל
 101 כשאמר 'חִבְרֵי' ולא פירש, שמא כוונתו על הלחם.

משנה

102 נתבאר במשנה לעיל (ע"ג) שהמפגל בעיקר הקרבן נמשך הפיגול על
 103 כל הטפל לו, אבל פיגול בטפל אינו נמשך על העיקר. משנתנו
 104 מבארת אופן נוסף בדין זה: הִזְבַּח – שנתפגל, מִפְּגֵל גַם אֶת הַנְּסֻכִּים,
 105 שהם טפלים לו, אבל רק מִשְׁקָרְשׁוֹ בְּכָלֵי – שבשעה שפיגול בזבח כבר
 106 נתקדשו הנסכים בכלי שרת, אבל קודם לכן אין בהם קדושת הגוף
 107 ואפשר לפדותם, ואין בהם פיגול, דְבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אולם הַנְּסֻכִּים
 108 שנתפגלו, אֵינָן מִפְּגֵלִים אֶת הַזֶּבֶחַ. בַּיָּצֵד, הַשּׁוּחַט אֶת הַזֶּבֶחַ, על
 109 מַנְת לְאָכֹל מִמֶּנּוּ לְמַחֵר – לאחר זמנו, הוּא וְנִסְכָּיו מִפּוּגְלֵי,
 110 שהנסכים נגררים אחריו, אבל השוחט את הזבח על מנת לְהַקְרִיב אֶת
 111 נִסְכָּיו לְמַחֵר, רק הַנְּסֻכִּים מִפּוּגְלֵי, אבל הַזֶּבֶחַ אֵינּוּ מִפּוּגֵל, שהוא
 112 אינו נגרר אחרי הנסכים הטפלים לו.

1 שְׂזָרַע אֶת זְרַעוֹ בְּכַרְמוֹ שֶׁל חִבְרֵי, כשהגפנים היו כְּמִדְרֵי –לאחר
 2 חנטהו, וְכֹא מַעֲשֵׂה לִפְנֵי חֻמְרִים, וְאֶסְרֵהוּ אֶת הַזְּרָעִים מִחַמַּת כִּלְאֵי
 3 הַכֶּרֶם, וְהִתִּירוּ אֶת הַגִּפְנִים. מקשה הגמרא: וְאִמָּאֵי – מדוע אסרום,
 4 לִימָא קַל וְחֻמְרָא הוּא, וְכֹא הָאֻסְרָא אֵינּוּ נֹאכְרִי – ומזה הגפנים
 5 האוסרים את הזרעים, הם עצמם לא נאסרו. הֵבֵא לְאֻסְרוֹ וְלֹא אֶסְרֵהוּ
 6 – זרעים הקלים מהם, שלא אסרו את הגפנים, אֵינּוּ דִין שְׁלֵא וְיִתְאַסְרֵהוּ.
 7 ומוכח שלא חששו חכמים לסברת קל וחומר זה, ואם כן אף על רב
 8 לא יקשה מחמת הקל וחומר.
 9 הגמרא דוחה ההוכחה מברייתא זו. מקשה הגמרא: הֵבֵי הִשְׁתָּא – וכי
 10 משם אתה טובר להוכיח כן, והרי הָתָם – בכלאי הכרם, דווקא קִנְבֹּס
 11 וְלוֹף אֶסְרֵה תוֹרְהָ, שיש להם שורש ואין זרעם כלה, (דְהָתָן בְּמִשְׁנָה
 12 (כלאים פ"ב מ"ה) לגבי מי שהיתה שדהו זרועה, ורוצה לזרוע מין אחר,
 13 צריך להמתין שיתליע הזרע הראשון ולחרוש את השדה, שכן יכלה
 14 הזרע הראשון ולא יהיו כלאים כשיזרע זרע אחר, אבל הִיתָה שְׂדֵהוּ
 15 וְזוּעָה קִנְבֹּס וְלוֹף, לֹא יֵהָא זְרַע עַל גְּבִיחָם, ואין מועיל להמתין
 16 שיתליעו ולחרוש, כיון שְׂהָן עוֹשׂוֹת לְשִׁלְשׁ שָׁנִים, וכל זמן זה השורש
 17 שלהם קיים), אבל הברייתא מדברת בשָׂאָר זְרָעִים, שְׂמִדְרָבְנָן הוּא
 18 דְאֶסְרֵהוּ, ובאיסור דרבנן סברא היא, דְהָאֵי דְעֵבֵד אִיפּוּרָא – זה
 19 שעשה איסור זרע בכרם, קִנְסוּתָה רַבְּנָן – קנסוהו חכמים ואסרו את
 20 זרעיו, אבל הָאֵי דְלֹא עֵבֵד אִיפּוּרָא – בעל הכרם שלא עשה איסור,
 21 לֹא קִנְסוּתָה רַבְּנָן, ולא אסרו את גפניו מחמת מעשיו של הזורע, וכיון
 22 שיש טעם לקנוס באופן זה, לא שייך בזה קל וחומר. אֲבָל הֵבֵא, הֵבֵא
 23 בשוחט תודה לאכול ממנה ומלחמה למחר, שהוא איסור מהתורה,
 24 קִשָּׁה לִימָא קַל וְחֻמְרָא, מה התודה המפגלת, אינה מפוגלת, הלחם
 25 שבא לפגל ולא פיגל כל שכן שלא יתפגל.
 26 הגמרא מביאה לשון אחרת: וְאִפְּאֵי דְמִתְּנִי לָהּ אֶכְבְּשִׁים – יש ששנו
 27 שמועה זו על המפגל בכבשים ובשתי הלחם.
 28 בְּעָא מִינֵיהּ (ו-שאל) רַבִּי אֲלֵעָזָר מַרְבֵּי, הַשּׁוּחַט אֶת הַכֶּבֶשִׁים שֶׁל
 29 עצרת, על מנת לְאָכֹל בְּיַת אַחַד מֵהֶן וּמִלְחָמָן לְאַחַר זְמַן אֲכִילַתָּם,
 30 מָהוּ.
 31 ומפרש רבי אלעזר את שאלתו: לְאִיפּוּרֵי כֶּבֶשִׁים, לֹא קָא מִיפְּעִיא
 32 לִי – לגבי הכבשים, אין להסתפק שמא הם פיגול, והראיה, הִשְׁתָּא –
 33 מאחר ששנינו שבאשר הכוית שפיגל בו היה פולו מִלְחָמָן, שזו
 34 מחשבה גמורה בכוית שלם בלא צירופים, לֹא מִפְּגֵלֵי הַכֶּבֶשִׁים,
 35 שהלחם אינו מפגל את הכבשים, אם כן כשחשב על כוית מֵהֶן
 36 וּמִלְחָמָן, שאין כוית מן הלחם אלא רק בצירוף עם הכבשים, מִיפְּעִיא
 37 – וכי צריך לומר שאין הלחם מפגל את הכבשים, הרי אין בו שיעור
 38 שלם. כִּי קָא מִיפְּעִיא לִי – הדבר שנסתפקתי בו, לְאִיפּוּרֵי לָחֵם –
 39 אם הלחם נעשה פיגול, מִי מִצְטָרְפֵי כֶּבֶשִׁים לְאִיפּוּרֵי לָחֵם – האם
 40 מצטרף חצי הוית של הכבשים לחצי זית של הלחם, כיון שהכבשים
 41 מפגלים את הלחם, והלחם פיגול, או לֹא, כיון שהם שני מינים, ואם
 42 כן לא פיגל בכוית ואין כאן פיגול.
 43 אָמַר לִיָּהּ רַב לְרַבִּי אֲלֵעָזָר, אָף כּוּז הַדִּין שוה למה ששנינו במשנתנו,
 44 שְׁהִלָּחֵם מִפּוּגֵל כִּיּוֹן שֶׁהַכֶּבֶשִׁים מִפְּגֵלִים אֶת הַלָּחֵם וּלְפִיכָר מִצְטָרְפִים
 45 עִם הַלָּחֵם לְכוּיַת וְחַל הַפִּיגוּל בְּלַחֵם, וְהַכֶּבֶשִׁים אֵינָן מִפּוּגְלֵי, כיון
 46 שהלחם אינו מפגל את הכבשים ועל כן אינו מצטרף עם הכבשים
 47 בכדי לפגל אותם.
 48 הגמרא מקשה על דברי רב: וְאִמָּאֵי – מדוע הלחם מפוגל, לִימָא קַל
 49 וְחֻמְרָא, וְכֹא הַמִּפְּגֵל אֵינּוּ מִתְּפַגֵּל – החצי זית של הכבשים, שלדברי
 50 רב מסייע לפגל את הלחם, והוא אינו מתפגל כפי שאמר רב
 51 שהכבשים אינם מפוגלים, הֵבֵא לְפַגֵּל וְלֹא פִיגֵל, אֵינּוּ דִין שְׁלֵא
 52 וְיִתְפַּגֵּל – החצי זית של הלחם שהוא קל ממנו, שהרי לדברי רב לא
 53 פיגל בכבשים, כל שכן שהוא עצמו אינו מפוגל.
 54 הגמרא מוכיחה שאין לומר קל וחומר כזה. מקשה הגמרא: וְכִי
 55 אָמְרִינָן קַל וְחֻמְרָא כִּי הָאֵי גוּגְלָא – וכי אומרים קל וחומר כזה,
 56 וְהִתְנִיָא בְּבִרְיָתָא. מַעֲשֵׂה בְּאֶחָד שְׂזָרַע בְּתוֹךְ כַּרְמוֹ שֶׁל חִבְרֵי,
 57 כשהיו הגפנים כְּמִדְרֵי וְכוּ', והורו חכמים שהזרעים אסורים והגפנים

27 או באחד מן הסדרים, משנתינו מבארת את הדין כשנטמא אחד מהם.
 28 נטמאת אחת מן החלות של שתי הלחם, או אחד מן הפדרים של
 29 לחם הפנים, רבי יהודה אומר, שניהם – הטמא וטהור, יצאו לבית
 30 השריפה כדין קדשים שנפסלו, שהלכה היא שאין קרבן ציבור
 31 חלוק, אלא אם נפסל חלק ממנו נפסל כולו, ולכן אף אלו שלא
 32 נטמאו יוצאים לבית השריפה. והקמים חולקים ואומרים, הטמא
 33 בלבד נפסל פטומאתו ויוצא לבית השריפה, והטהור אינו נפסל
 34 אלא יאכל בטהרה לכהנים.

גמרא

35 הגמרא מבארת באיזה אופן נחלקו רבי יהודה ורבנן: אמר רבי
 36 אלעזר, המחלוקת שנחלקו במשנתינו, אינה אלא כשנטמאו לפני
 37 זריקה – החלה לפני זריקת דם הכבשים המתירה את שתי הלחם,
 38 והסדר לפני הקטרת הבויכין המתירה את לחם הפנים, ששוב אין
 39 הזריקה והקטרת הבויכין מועילות להתיר את הטמא, ולכן סבר רבי
 40 יהודה שאינן מועילות גם לחלק הטהור, אבל כשנטמאו לאחר
 41 זריקה או הקטרת הבויכין, שכבר הותר הכל בזריקה כשירה, לזבחי
 42 תכל רק הטמא נפסל פטומאתו ויוצא לבית השריפה, והטהור אינו
 43 נפסל מחמת טומאה זו אלא יאכל לכהנים.
 44 הגמרא מבארת במה נחלקו כשנטמאו לפני זריקה. שואלת הגמרא:
 45 וכשנטמאו לפני זריקה פליגי – במה נחלקו רבי יהודה שפסל
 46 גם את הטהור, ורבנן שהכשירוהו. אמר רב פפא, בציצין מרצה על
 47 אכילות קא מיפליגי – נחלקו אם הציצין מרצה (מכשיר) את זריקת
 48 הדם כשנטמאו חלקי הקרבן שמצוה לאכלם, כשם שמכשיר את
 49 הזריקה כשנטמא מן העולים על המזבח כגון דם וקומץ, כאילו לא
 50 נטמאו, או שרק על העולים על המזבח הציצין מרצה, אבל על
 51 הנאכלים אין הציצין מרצה.
 52

1 שפסלו בפיגל בקומץ בלבד, או בלבונה בלבד, כיון דגורי פיגל
 2 בקומץ בלבד, אטו קומץ דמנחת חוטא, שדומה לו שאין בו לבונה
 3 כלל. ומתיר שלם הוא. ועל לבונה גזרו אטו לבונה של לחם הפנים
 4 הנפא בשני בויכין, ואין עמה קומץ, שמתיר שלם היא, ופיגול גמור
 5 הוא. ובשני כבשים של עצרת, נמי גזרו, בחשב בשחיטת כבש אחד,
 6 אטו חישוב גם בכבש חבירו, שפיגל בכל המתיר. וכן בבזיכי לחם
 7 הפנים, גזרו, בחישוב על פוך אחד, אטו חישוב גם על פוך חבירו,
 8 שפיגול בכל המתיר הוא. אלא הקא לענין חישוב בשחיטת כבש אחד
 9 על חצי אכילה, מי איקא חצי מתיר וחצי אכילה בעלמא – במקום
 10 אחר הדומה לזה שפיגול הוא, דליקום וליגור – שנקום ונגזור לפסול
 11 בזה. ומשום חישוב בכל המתיר אין לגזור, לפי שאינו דומה מחשבה
 12 בחצי מתיר, למחשבה במתיר שלם.

13 מוסיפה הגמרא: הכי נמי מסתברא, דמעמא דרבנן משום הכי
 14 הוא, משום שמצינו פיגול בדבר הדומה לו, דקתני סיפא – שאחר
 15 שהביאו את מחלוקתם של חכמים עם רבי מאיר, לענין פיגול בחצי
 16 מתיר, אמרו (להלן טז), ומזדים חכמים לרבי מאיר, במנחת חוטא
 17 ומנחת קנאות, שאין בהם לבונה, שאם פיגל בקומץ, שפיגול הוא,
 18 ותיבין עליו כרת. מפני שתקומץ הוא המתיר. יש לשאול, הא
 19 למה לי למיתנא כלל – מדוע הוצרך התנא של המשנה לכתוב זאת,
 20 והרי פשימא שפיגול הוא, שהרי מי איקא מתיר אחרניא לבד
 21 מהקומץ, והרי דאי מתיר שלם הוא, ופשוט שהוא פיגול, אלא לאו
 22 הא קא משמע לו, דמעמא דקומץ שפסלו בו, משום דאיקא קומץ
 23 דמנחת חוטא שהוא פיגול. דמי ליה – שדומה הוא לקומץ שאינו
 24 אלא חצי מתיר, ולכך גזרו זה משום זה.

משנה

25 לאחר שנתבאר במשנה הקודמת מהו הדין כשפיגל באחת מן החלות

גמרא

26 תורת שלמי, שהלשון 'על זבח' משמע שהלחמים נקבעו לתודה
 27 בשחיטת הזבח, ואף כאן נקבעו הנסכים לזבח, וכיון שהוקבעו, אין
 28 יכולים להקרב עד שיתירם דם הזבח, ואם כן יש להם מתירים. אבל
 29 רבנן סברו שאפשר לשנותם תמיד לזבח אחר, ואף לאחר שנשחט
 30 הזבח.
 31 הגמרא מביאה שנחלקו רבי מאיר ורבנן גם בלוג שמן של מצורע:
 32 תנו רבנן בברייתא, לוג שמן של מצורע, שמביאו עם קרבנות
 33 כפרתו, חייבין עליו כרת משום פיגול, כלומר, ראויים להיות חייבים
 34 עליו כרת משום פיגול, אם יחשוב לאכול משייריו לאחר זמנו, מפני
 35 שדם האשם הניתן על בהונות המצורע, מתירו לשמן להינתן
 36 לפהונות, ואם כן יש מתירים לשמן, ויש בו פיגול, דברי רבי מאיר.
 37 אמרו לו חכמים לרבי מאיר, והלא אדם מביא אשמו היום, ולונו
 38 אפילו מיפן (מעלתו) ועד עשרה ימים אחרי כן, ומוכח שנחשב
 39 השמן לקרבן בפני עצמו, ואינו נתר על ידי דם האשם.
 40 אמר להו, אף אני לא אמרתי, אלא רק בשמן הקא עם האשם,
 41 שאף שאין חיוב להביאו עם האשם, אך כשבא עם האשם, דם האשם
 42 מתירו להינתן על הבהונות, ולכן אם פיגל בשמן הרי הוא מפוגל.
 43 [אמרו לו], אף כשהביא את השמן עם האשם, הרי אפשר לשנותו
 44 לאשם של מצורע אחר, ומוכח שאף כשבא עם האשם, נחשב הוא
 45 לקרבן בפני עצמו ואין דם הזבח מתירו, ואם כן אי אפשר לפגל בו.
 46 הגמרא מבארת שלרבי מאיר אי אפשר לשנות את השמן: אמר רבא,
 47 קפבר רבי מאיר, הוקבעו בשחיטה – בשחיטת האשם נקבע השמן
 48 לאשם של המצורע הזה, בלחמי תודה שהוקבעו לתודה בשחיטתה,
 49 וכיון שהוקבעו, אין לו היתר לבהונות אלא על ידי דם האשם, ואם כן
 50 יש לו מתירין ויש בו פיגול.

1 פיגול שייך רק בדבר שדבר אחר מתיר אותו, כגון אימורים הניתרים
 2 להקטרה על ידי זריקת דם הקרבן, ועל כן אם פיגל בהם בשעת
 3 עבודת הקרבן, חל הפיגול. במשנתינו מבואר דעת רבי מאיר, שהזבח
 4 מפגל את הנסכים. הגמרא מביאה שרבנן חלקו עליו בברייתא, וסברו
 5 שנסכים אין להם מתירים ואין בהם פיגול: תנו רבנן בברייתא, נסכי
 6 בהמה – נסכים הבאים עם קרבנות, חייבין עליהן כרת משום פיגול,
 7 כלומר, ראויים להיות חייבים עליהם כרת אם פיגל בהם, מפני שדם
 8 הניבן מתירן לקרב, וקודם לכן אי אפשר להקריבם, וכיון שיש דבר
 9 אחר המתירם, יש בהם פיגול. דברי רבי מאיר.
 10 אמרו לו חכמים לרבי מאיר, והלא אדם מביא זבחו היום, ונסכיו
 11 אפילו עד עשרה ימים אחר כך, ואם כן הם קרבן בפני עצמו, ואינם
 12 ניתרים על ידי דם הזבח.
 13 אמר להו, אף אני לא אמרתי שיתפגלו הנסכים אלא רק בנסכים
 14 הנפאין עם הזבח, שאף על פי שאין חיוב להביאם עם הזבח, אך
 15 כשבאו עם הזבח הרי הם קרבן אחד, ודם הזבח מתירן ליקרב, ולכן
 16 אם פיגל בהם הרי הם מפוגלים.
 17 אמרו לו, אף כשהביא את הנסכים עם הזבח, הרי אם נפסל הזבח
 18 אפשר לשנותו (את הנסכים) לזבח אחר מאותו המין, ומוכח
 19 שעדיין נחשבים הם לקרבן בפני עצמו ואין דם הזבח מתירם, ואם כן
 20 אי אפשר לפגל בהם.

21 הגמרא מבארת שלרבי מאיר אי אפשר לשנותם לזבח אחר: אמר
 22 רבא, קפבר רבי מאיר, שנסכים הוקבעו בשחיטה, כלומר, נקבעו
 23 בשחיטת הקרבן שהובאו עמו להיות נסכיו, בלחמי תודה, שדרשו
 24 (לקמן טז) את הפסוק (ויקרא יא) 'על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח
 25